

Quadern de cultura

La «tele» que ve

Alguns valencians ja veuen TV-3; no hi haurà Televisió Autònoma, però es preveuen canvis importants en Aitana

Adolf BELTRAN

Ja te l'has posada?

—Sí, fa quatre dies.

—I?

—Molt bé, tu. Ara m'hi passe les hores embadalit.

Una vegada fou el televisor en color. Després, el vídeo. Ara ha tocat a la TV-3. Als teulats d'alguns pobles i ciutats del País Valencià han començat a instal·lar-se antenes orientades al senyal del nord.

—Una graella per a UHF i un amplificador de banda és tot el que cal.

—A Castelló la veuen sense això.

—Els arriba molt bé del repetidor del Mont Caro.

És, de moment, un

/ Arxiu

Hi ha antenes que apunten al nord

corrent minoritari en les comarques centrals del país, aquest de buscar la connexió amb la Televisió de Catalunya, però comença a tenir una certa popularitat en les del nord.

—Els Telenotícies fan mil voltes als telediari de Televisió Espanyola.

—M'agrada el Show d'Àngel Casas. És magnífic.

—Ma mare no es perdria «Dallas» per res del món. L'altre dia em comentava: «ja veus, fill, els entenc perfectament». M'ho va dir, fins i tot, amb un poc de sorpresa.

—Això és la novetat. Ja us en cansareu —intervé l'escèptic— com fan els nens quan estrenen joguet.

—Preferesc avorrir-me en català —fa de seguida el patriota.

—Però és que no hi ha més motius per a cansar-se de la TV-3 que de la TVE —matisa un altre.

Alguns han escrit cartes demanant detalls sobre la instal·lació. Inclús s'hi han

arribat a veure anuncis oferint serveis tècnics.

—Em costa vint mil pessetes.

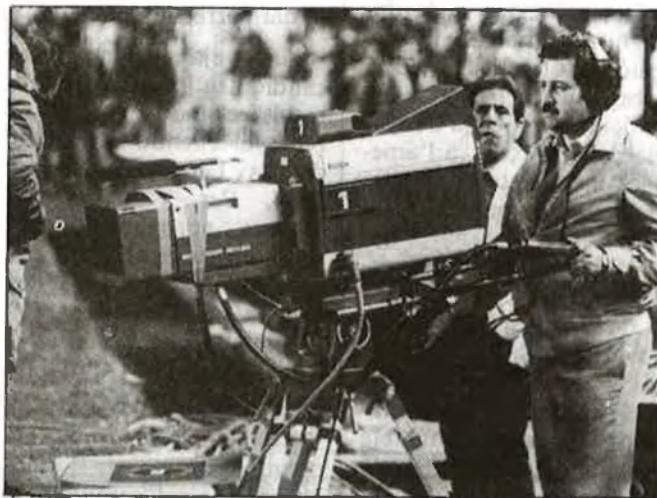
—Ho pots trobar més barat.

Ja fa temps que a les Illes es mou la campanya per veure TV-3. Al País Valencià és encara un tema de cercles reduïts. Però anirà a més. Entre altres coses perquè Rafael Blasco, el conseller de la Presidència de la Generalitat valenciana, va promoure un projecte específic de televisió. Un projecte ambiciós que podia superar els 5.000 milions de pessetes de cost i que s'ha anat aigualint amb el temps fins al punt que, a hores d'ara, es pot donar quasi per fracassat.

Blasco tracta de mantenir-se ferm a les Corts valencianes, tot matisant aspectes d'una proposta que el govern de Madrid no està disposat a permetre actualment i fent algunes precisions emfàtiques. Diu, per exemple, que es tracta d'un «projecte mo-

dest que no persegueix reproduir, ni de bon tros, l'esquema de TVE o de TV-3 de Catalunya». O afirma que és tot el Consell i no sols el seu departament el qui dóna suport a la possible TVV. És del domini públic, però, que el govern valencià és dividit entre els partidaris d'aquesta iniciativa i els que, amb el conseller de Cultura, Cebrià Ciscar, al front, proposen potenciar una programació valenciana del centre «regional» de televisió Aitana.

Precisament, aquest centre viu una crisi aquests dies que desembocarà, probablement, en la substitució de l'actual director, Eduardo Sancho. I ja sona com a responsable d'aquesta segona via televisiva l'actual director de Radiocadena, Amadeu Fabregat. En tot cas, l'expectació és tan oberta com la crisi. L'ampliació de pressupostos, la millora dels mitjans tècnics, l'augment d'hores de programa dins el segon canal de la te-

¿Quina televisió ens mereixem?

/ Arxiu

/ Jordi Vicent
Rafael Blasco, la soledat del conseller de la tele

levisió estatal i, al capdavant, un canvi radical d'imatge, podrien ser els resultats d'aquesta peripècia.

Com passa tantes vegades, no tindrem tant com voldríem (ni TVV de nova planta, ni conveni amb TV-3), ni tan poc com teníem fins ara. El ventall de la nostra oferta televisiva queda reduït —esperant que els japonesos i els nous satèl·lits de comunicacions modifiquen substancialment les coses— a la televisió oficial de Calviño, amb la seua branca regional probablement potenciada i valencianitzada; a la incògnita ajornada de la televisió autonòmica; al descobriment de la TV-3 que ve del nord, i, en la llunyania de la història, a l'amenaça inconcreta de la televisió privada que ens faria Luis Suñer.

Així les coses, mentre esperem el final de l'aventura de la TVV i l'anunciada nova etapa de la TV-2, fer per veure TV-3 és una acció pràctica de seny nacionalitari i un saludable exercici d'enriquiment i democratització de les referències informatives.

«Sermons apòcrifs»: Obres virtuoses

«E n lo sant evangeli nos són demostrades tres obres virtuoses de nostre senyor Jesuchrist, de les quals, si plau a Déu, pendrem bona informació.

Joan RENDE MASDÉU

de les llengües oficials d'Espanya.

Ara convindria distingir bé aquest Premio Nacional de las Letras Españolas del Premio Nacional de Literatura, que també és nacional i és espanyol, però

El poeta català Josep Vicenç Foix

E són aquestes: en lo començament de l'evangeli nos és mostrada humanal compassió; e enmig, divinal cogitació; e en fi, fraternal correctió...»

Ara veja'm. Entre set candidats Josep V. Foix resulta el més segur per a rebre el Premio Nacional de las Letras Españolas 1984. Per a arribar a aquesta aproximació, el seu nom ha estat posat en competició amb d'altres de tan alta consideració espanyola com Ayala, Delibes, Celaya, Chavel, Zambrano i Gil-Albert.

La intenció és atorgar el premi a un autor «espanyol» viu, pel conjunt de la seva obra, en qualsevol

es diferencia del primer perquè va ser instituït en temps autènticament preterits, és atorgat a un llibre i no a l'obra total d'un autor, i només és dotat amb dos milions de pessetes, mentre que el de las Letras ho és amb cinc.

Aquests premis sembla que pretenen una missió elevada de «reconciliació nacional», per sobre de qualsevol altre objectiu. Això que goso inferir ens surt indicat prou clarament, no només per la promoció oportuna del nostre candidat eximi, sinó per la composició equànime dels jurats i per l'abundor d'aspirants nostrats en la tria oficial per al Nacional de Literatura (la meitat del

total). Entre el jutges de l'un i l'altre premi hi ha representants autèntics de les Reials Acadèmies i de l'excepció no-monàrquica que és l'Institut d'Estudis Catalans, corresponents a les quatre llengües oficials de l'Estat; hi ha també personalitats universitàries i caps clars de les quatre cultures. Tothom deu haver trobat raons convenients per a participar-hi.

Tornem a trobar-nos amb allò de la condició hamletiana dels catalans: d'una banda, hem d'exigir a l'estat de ser tractats amb correspondència a la nostra dignitat i als nostres impostos; de l'altra, participar en aquesta exigència representa l'acceptació tàcita de la nostra dependència del projecte atàvic d'estat que professa Madrid, la qual cosa ens hauria de fer rebutjar el favor.

A Madrid, li agrada més d'atorgar que no pas de reconèixer. Ens arribaran a guardonar a tots, fins aconseguir aquella vella aspiració absorcionista de la «unidad en la diversidad». Però, al mateix temps, no s'estaran d'anar exercint tots aquells hàbits de govern que fan anar la nostra cultura ben escassa de salut. Continuaran passejant els nostres artistes i científics pel món, com a valors espanyols, mai com a catalans; ni Foix ni Espriu ni cap altre mai no seran premis Nobel, perquè no tenim estat propi ni una força d'estat que ens avali; la llengua nostra continuarà sent oficial de tercera, com el rang dels pixatinters. A Madrid són capaços de concedir-nos «compassió», però no paren de «cogitar» ni d'aplicar-nos la «correctió» que els calgui. Ja ho deia sant Vicentet.